

Sygn. akt II CZ 107/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko I. B.

o unieważnienie umowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 marca 2014 r.

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 sierpnia 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2013 r. wydanym na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki wobec uznania, że skarga ta została wniesiona z uchybieniem wymaganego terminu. Sąd ten ustalił, że w dniu 10 czerwca 2013 r. pełnomocnik powódki otrzymał wraz z uzasadnieniem odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 maja 2013 r., a w dniu 9 sierpnia 2013 r. wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku bezpośrednio do Sądu Najwyższego.

Z kolei Sąd Najwyższy otrzymał tę skargę kasacyjną dnia 12 sierpnia 2013 r. i tego samego dnia przekazał ją faxem do Sądu Apelacyjnego, a dnia 13 sierpnia 2013 r. nadał ją pocztą pod adres tegoż Sądu drugiej instancji.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że skarga kasacyjna wniesiona została z uchybieniem terminu określonego w art. 398⁵ § 1 k.p.c. i odrzucił ją na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, wskazując na konieczność odpowiedniego zastosowania art. 369 § 3 k.p.c., czego Sąd Apelacyjny nie uczynił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanką odrzucenia skargi kasacyjnej było wniesienie jej po upływie ustawowego terminu.

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 skarga kasacyjna powinna zostać wniesiona do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia stronie tego orzeczenia wraz z uzasadnieniem. W niniejszej sprawie skarga kasacyjna została wniesiona bezpośrednio do Sądu Najwyższego, a więc do sądu niewłaściwego. Wniesienie skargi do sądu niewłaściwego nastąpiło co prawda z zachowaniem terminu określonego w art. 398⁵ § 1, jednak w czasie uniemożliwiającym niezwłoczne przekazanie skargi do sądu właściwego z zachowaniem tegoż dwumiesięcznego terminu.

Zawarte w art. 398²¹ odesłanie do przepisów regulujących postępowanie apelacyjne nie uzasadnia zastosowania art. 369 § 3 k.p.c. Norma ta nie określa ogólnego sposobu postępowania w przypadku wniesienia środka zaskarżenia do niewłaściwego sądu, lecz jedynie szczególny jego przypadek w postaci wniesienia apelacji bezpośrednio do sądu II instancji. Zgodnie z zasadą, iż wyjątki w prawie nie powinny być interpretowane rozszerzająco, przepis ten nie odnosi się do innych niż apelacja przypadków wniesienia środków zaskarżenia do sądu niewłaściwego. Z powyższych względów należy zastosować ogólną regułę odnoszącą się do wnoszenia środków zaskarżenia do sądu niewłaściwego, zgodnie z którą w przypadku wniesienia środka odwoławczego do niewłaściwego sądu i przekazania go następnie właściwemu sądowi, dla oceny zachowania terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia miarodajna jest data nadania go przez sąd niewłaściwy do sądu właściwego, a nie data nadania pod adres sądu niewłaściwego (postanowienie SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1420/00, postanowienie SN z dnia 17 lipca 1997 r., III CZ 35/97).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.